

Den 13. juli 1999 blev af Ophavsretslicensnævnet i sag nr. 73

KODA

mod

1. Tele Danmark Kabel TV,
2. Forenede Danske Antenneanlæg
som mandatar for Kabelnet
AFOSHS, Skanderborg,
3. Kommunernes Landsforening
som mandatar for Esbjerg Kom-
mune,
4. Boligselskabernes Landsforening
som mandatar for Ådalsparken,
Hørsholm Almennyttige Bolig-
Selskab ved DAB, og
5. Stofa A/S

afsagt følgende

Kendelse:

1. Indledning.

Sagen angår det vederlag, som de indklagede som indehavere af kabelanlæg for året 1998 og de følgende år i medfør af ophavsretslovens § 35, jf. § 50, skal betale til klageren for videre-
spredning over kabelanlæg af TV-programmer, der falder uden for Copy-Dan tariffen, jf. Op-
havsretslicensnævnets kendelse af 16. december 1997 i sag nr. 70. Sagen er indbragt for næv-
net i medfør af lovens § 48, stk. 1.

Klageren, KODA, repræsenterer komponister, tekstforfattere og musikforlæggere og er godkendt som forhandlingsberettiget organisation i medfør af ophavsretslovens § 50, stk. 3.

Indklagede 1, Tele Danmark Kabel TV, er dels indehaver af hybridnettet, som forsyner fællesantenneanlæg og individuelle tilslutninger, dels selv indehaver af fællesantenneanlæg.

Indklagede 2, Forenede Danske Antenneanlæg, indklagede 3, Kommunernes Landsforening, og indklagede 4, Boligselskabernes Landsforening, repræsenterer henholdsvis private ejere af antenneanlæg, kommuner, der er ejere af antenneanlæg, og almennyttige boligselskaber, der er ejere af antenneanlæg. Organisationerne optræder under sagen som mandatarer for udvalgte ejere.

Indklagede 5, Stofa A/S, er dels leverandør af antenneanlæg, dels selv ejer af antenneanlæg.

Sagen er indbragt for Ophavsretslicensnævnet ved klageskrift af 8. oktober 1998. Efter yderligere skriftveksling har sagen været forhandlet mundtligt den 17. juni 1999.

Klageren har været repræsenteret af advokat Erik Nyborg, medens de indklagede har været repræsenteret af advokat Erik Mohr Mersing.

I nævnets behandling af sagen har deltaget højesteretsdommer Peter Blok, advokat Asger Thylstrup og advokat Hanne Bender.

2. Påstande.

Parternes påstande angår vederlaget til klageren for viderespredning over kabelanlæg af TV-programmer, der falder uden for Copy-Dan tariffen, jf. Ophavsretslicensnævnets kendelse af 16. december 1997 i sag nr. 70, bortset fra TV-programmer, der viderespreddes i kodet form med henblik på dekodning i den enkelte husstand mod særlig betaling herfor. Den nævnte kendelse indeholder en opregning af de TV-programmer, der er omfattet af Copy-Dan tariffen.

Udtrykket "pr. husstand" sigter til hver husstand, der er tilsluttet det pågældende kabelanlæg.

Antallet af musiktrin

Klageren har principalt nedlagt påstand om, at vederlaget fra 1998 og frem skal betales med samme vederlag pr. program pr. husstand, dog bortset fra TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker på under 10%.

Subsidiært har klageren nedlagt påstand om, at vederlaget fra 1998 og frem skal fastsættes efter en skala med tre musiktrin, nemlig

1. TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker på under 10%, typisk sports- og nyhedsprogrammer,
2. TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker fra og med 10% til og med 40%, typisk almindelige TV-programmer, og
3. TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker på mere end 40%, typisk musikprogrammer.

De indklagede har påstået frifindelse over for klagerens principale påstand og har – når bortses fra spørgsmålet om den tidsmæssige udstrækning af vederlagsfastsættelsen - taget bekræftende til genmæle over for klagerens subsidiære påstand.

Vederlaget ved to musiktrin

Klageren har principalt nedlagt påstand om, at vederlaget fra og med 1998 fastsættes til 0,33 kr. pr. år pr. husstand for TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker på under 10% og til 1,65 kr. pr. år pr. husstand for TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker på 10% eller mere. Subsidiært har klageren påstået vederlaget fastsat til henholdsvis 0,31 kr. og 1,54 kr. og mere subsidiært til henholdsvis 0,30 kr. og 1,50 kr.

Den mere subsidiære påstand svarer til det hidtil gældende vederlag, jf. nedenfor i afsnit 3. I forhold hertil indebærer den subsidiære påstand en pristalsregulering fra 1997 til 1998 beregnet på grundlag af udviklingen i nettoprisindekset fra juli 1996 til juli 1997, medens den prin-

cipale påstand indebærer en pristalsregulering fra 1993 til 1998 beregnet på grundlag af udviklingen i nettoprisindekset fra juli 1992 til juli 1997.

Som konsekvens af deres standpunkt til spørgsmålet om antallet af musiktrin har de indklagede over for klagerens påstande vedrørende vederlaget ved to musiktrin nedlagt påstand om frifindelse.

Vederlaget ved tre musiktrin

Klageren har principalt nedlagt påstand om følgende vederlag fra og med 1998:

1. 0,33 kr. pr. år pr. husstand for TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker på under 10%,
2. 1,59 kr. pr. år pr. husstand for TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker fra og med 10% til og med 40%, og
3. 2,20 kr. pr. år pr. husstand for TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker på mere end 40%.

Subsidiært har klageren påstået vederlaget på de tre trin fastsat til henholdsvis 0,31 kr., 1,48 kr. og 2,05 kr.

Mere subsidiært har klageren påstået vederlaget på de tre trin fastsat til henholdsvis 0,30 kr., 1,45 kr. og 2,00 kr.

Den mere subsidiære påstand indebærer en provenuneutral omlægning baseret på tilslutningsforholdene pr. 31. december 1997, dvs. på det samlede vederlag, klageren ville oppebære i 1998 på grundlag af de hidtidige takster på 1,50 kr. for TV-programmer med et musikindhold på 10% eller mere og 0,30 kr. for TV-programmer med et musikindhold på under 10%. I forhold til taksterne i den mere subsidiære påstand indebærer den subsidiære påstand en pristalsregulering fra 1997 til 1998 og den principale påstand en pristalsregulering fra 1993 til 1998, i begge tilfælde beregnet som anført foran vedrørende vederlaget ved to musiktrin.

De indklagede har principalt nedlagt påstand om, at vederlaget på de tre trin for årene 1998 – 2000 fastsættes til henholdsvis 0, 25 kr., 1,40 kr. og 2,00 kr.

Subsidiært har de indklagede påstået vederlaget i de nævnte år på de tre trin fastsat til henholdsvis 0,30 kr., 1,41 kr. og 2,12 kr.

Mere subsidiært har de indklagede påstået vederlaget i de nævnte år på de tre trin fastsat til henholdsvis 0,26 kr., 1,44 kr. og 2,06 kr.

De indklagedes principale påstand indebærer en provenuneutral omlægning baseret på tilslutningsforholdene pr. 31. december 1996, dvs. på det samlede vederlag, klageren har oppebåret i 1997. I forhold hertil indebærer de indklagedes subsidiære påstand et tillæg på 3%, der dog fortrinsvis er fordelt på 1. og 3. takstrin. Den mere subsidiære påstand indebærer et tillæg på 3%, der er ligeligt fordelt på de tre takstrin.

Pristalsregulering

Klageren har påstået de indklagede tilpligtet at anerkende, at vederlaget fra og med 1999 reguleres i overensstemmelse med prisudviklingen, således at taksterne for et givet år reguleres i forhold til udviklingen i nettoprisindekset for juli to år før til juli året før.

De indklagede har påstået frifindelse.

Switching

Klageren har påstået de indklagede tilpligtet at anerkende, at vederlaget skal fastsættes pr. TV-program og ikke pr. kanal.

De indklagede har nedlagt påstand om, at der kun skal betales for ét TV-program i tilfælde, hvor der på samme kanal distribueres flere TV-programmer.

Degression

De indklagede har principalt påstået klageren tilpligtet at anerkende, at den stigning i klagerens årlige provenu, beregnet i forhold til provenuet i 1997 og på baggrund af de takster, som fastsættes i denne sag, som direkte kan henføres til en stigning i det gennemsnitlige antal KODA-programmer pr. husstand, reduceres med 55%, som udmøntes i form af dertil svarende reducerede takster i det efterfølgende år.

Subsidiært har de indklagede påstået klageren tilpligtet at anerkende, at reduktionen sker med en mindre procent end 55%.

Klageren har principalt påstået frifindelse.

Subsidiært har klageren påstået frifindelse mod, at der indføres degression i form af, at kabelanlæg, som viderespreder 15 eller flere KODA-TV-programmer, får en rabat på 5% på den samlede betaling til klageren for viderespredning af disse programmer.

Den tidsmæssige udstrækning

Klageren har principalt nedlagt påstand om, at det vederlag, der fastsættes ved denne kendelse, skal gælde indtil videre.

Subsidiært har klageren nedlagt påstand om, at det vederlag, der fastsættes ved denne kendelse, skal gælde i 5 år, dvs. for årene 1998-2002.

De indklagede har nedlagt påstand om, at det vederlag, der fastsættes ved denne kendelse, skal gælde for 3 år, dvs. for årene 1998-2000.

3. Sagens baggrund.

Indtil den 1. januar 1998 var kabelviderspredning af radio- og fjernsynsudsendelser omfattet af en tvangslicensordning i henhold til den dagældende § 35 i ophavsretsloven. Bestemmel-

sen, som med ikrafttræden den 1. juli 1985 var blevet indsat som § 22 a i den tidligere ophavsretslov, omfattede dog kun kabelviderespredning af ukodede udsendelser, der distribueres terrestrielt eller fra direkte sendende satellitter, derimod ikke kabelviderespredning af kodede udsendelser eller af udsendelser fra kommunikationssatellitter bortset fra tilfælde, hvor der samtidig sker direkte udsendelse.

Vederlaget for de udsendelser, der var omfattet af tvangslicensordningen – den såkaldte Copy-Dan tarif – blev oprindeligt fastsat ved en kendelse afsagt af Tvangslicensnævnet den 27. juni 1986 for perioden 1. juli 1985 til 1. juli 1988. Der fastsattes som årligt vederlag pr. tilsluttet husstand en grundtakst på 45 kr., der omfattede 3 TV-kanaler og samtlige radio-kanaler. Herudover skulle der for hver yderligere TV-kanal betales et beløb efter en degressiv skala. Denne vederlagsstruktur blev fastholdt i den følgende periode, således at der alene skete visse justeringer af taksterne.

I henhold til en voldgiftskendelse af 8. februar 1989 modtager KODA 18% af de beløb, der opkræves i henhold til Copy-Dan tariffen.

Pr. 1. januar 1998 blev tvangslicensordningen ophævet og erstattet af en aftalelicensordning gældende for alle typer af radio- og fjernsynsudsendelser bortset fra ”kabelfødt” udsendelser. Rettighedshaverne og kabeloperatørerne har imidlertid været enige om, at det betalings-system, som blev etableret under tvangslicensordningen, som udgangspunkt skal videreføres for så vidt angår de radio- og TV-kanaler, der tidligere var omfattet af tvangslicensordningen.

Ved Ophavsretslicensnævnets kendelse af 16. december 1997 i sag nr. 70 fastsattes vederlaget for 1998 for de udsendelser, som hidtil havde været omfattet af tvangslicensordningen, således, at der alene skete en pristalsregulering af de for 1997 – under tvangslicensordningen – fastsatte takster. Vederlaget fastsattes herefter således:

For til og med 3 TV-kanaler og samtlige radiokanaler (grundtakst)	56,63 kr.
For hver TV-kanal ud over 3 til og med et samlet antal af 6, pr. kanal	12,54 kr.
For hver TV-kanal ud over 6 til og med	

et samlet antal af 12, pr. kanal	6,27 kr.
For hver kanal ud over 12, pr. kanal	3,83 kr.

Som nævnt er de omfattede TV- og radiokanaler opregnet i kendelsen. Der er fortrinsvis tale om public service kanaler.

I Copy-Dan Kabel TV's standardvilkår hedder det bl.a.:

"Hver TV-kanal, der fordeles, skal så vidt muligt have en fast fordelingskanal i kabelnettet, og hele programfladen skal distribueres uden redigering, ligesom udsendelserne ikke helt eller delvist må anvendes som underlægning på andre kanaler (såsom infokanaler) uden særskilt samtykke fra rettighedshaverne.

Kabelanlægget kan distribuere andre TV-kanaler på fordelingskanalen ("switching"), forudsat at fordelingen af sådanne andre kanaler foretages på et tidspunkt, hvor der ikke er udsendelser på den TV-kanal, der har fået tildelt den pågældende fordelingskanal. I det omfang den pågældende fordelingskanal anvendes til andre TV-kanaler, skal dette markeres på en sådan måde, at sådanne TV-kanaler klart udskilles fra den TV-kanal, der har fået tildelt den pågældende fordelingskanal.

Uanset, at der på en fordelingskanal distribueres flere kanaler, betragtes hver kanal i vederlagsmæssig henseende som selvstændige kanaler."

For så vidt angår TV-programmer, der falder uden for Copy-Dan tariffen, klareres retten til kabelviderespredning i reglen af programleverandøren for så vidt angår andre rettighedshavere end dem, der repræsenteres af KODA, således at vederlaget til de øvrige rettighedshavere, herunder programleverandøren selv, af kabelanlæggene betales til programleverandøren. I den første periode indgik også KODA en række individuelle aftaler med programleverandørerne om betaling for kabelviderespredning, men som følge af vanskeligheder hermed ønskede KODA, at der for de rettighedshavere, denne organisation repræsenterer, blev fastsat en generel tarif rettet mod kabeloperatørerne, som efter loven er de retligt ansvarlige for betaling af vederlaget for kabelviderespredning. En sådan tarif skulle – ligesom KODA's øvrige takster – indtil udgangen af 1996 godkendes af Kulturministeriet.

Efter langvarige og omfattende drøftelser med KODA, repræsentanter for kabeloperatørerne og forskellige programleverandører godkendte Kulturministeriet ved skrivelse af 29. november 1993 til KODA for året 1993 en tarif for kabelviderespredning af TV-programmer, der modtages fra kommunikationssatellitter, på 1,50 kr. årligt pr. program pr. husstand. I skrivelserne anføres herom bl.a.:

”Kulturministeriet har ved godkendelsen af denne tarif navnlig lagt vægt på, at en generel TV-tarif på 1,50 kr. ligger inden for rammerne af, hvad der generelt efter det for ministeriet af KODA oplyste er gældende i Europa på dette område.”

Der blev ved fastsættelsen af taksten på 1,50 kr. tillige lagt vægt på det gennemsnitlige vederlag for en TV-kanal under Copy-Dan tariffen, ca. 10 kr., sammenholdt med KODA's andel af de beløb, der opkræves efter denne tarif, hvilken andel som nævnt er 18%.

Taksten på 1,50 kr. skulle dog ikke finde anvendelse på TV-programmer med lav musikprocent – typisk under 10% - idet der herved navnlig sigtedes til nyheds- og sportsprogrammer. Spørgsmålet om tariffens størrelse for sådanne programmer burde efter ministeriets opfattelse henvises til fornyede forhandlinger mellem parterne.

Den nævnte takst på 1,50 kr. om året pr. program pr. husstand blev af Kulturministeriet efterfølgende forlænget uændret for årene 1994-1996, idet ministeriet i forbindelse hermed afviste KODA's ønske om pristalsregulering.

Ved skrivelse af 15. december 1994 til KODA godkendte Kulturministeriet for TV-programmer med en musikprocent på under 10 en takst på 0,30 kr. om året pr. program pr. husstand gældende for årene 1993-1995. Denne takst blev efterfølgende forlænget uændret for året 1996.

De af Kulturministeriet godkendte tariffer har også været anvendt på kodede udsendelser, når bortses fra udsendelser, som viderespredes over kabelanlæg i kodet form med henblik på individuel dekodning mod særskilt betaling. Dette er baggrunden for, at de sidstnævnte tilfælde ikke er omfattet af parternes påstande i den foreliggende sag.

I anledning af en klage fra United Artists Entertainment, der via kommunikationssatellit leverer TV-programmerne Childrens Chanel og Discovery, har Konkurrencerådet gennemgået KODA's tariffer for kabelviderespredning og ved skrivelse af 14. juni 1996 rettet henvendelse til Kulturministeriet herom. Det hedder i skrivelsen bl.a.:

"Den tarif, ministeriet har godkendt, udgør årligt pr. program 1,50 kr. pr. abonnent; dog således at programmer med et musikindhold under typisk 10 pct. skal betale 0,30 kr. pr. abonnent. Beløbet skal betales af kabeloperatørerne men må i praksis antages i betydelig grad at blive væltet tilbage på programleverandørerne. På samme marked – nemlig markedet for viderespredning af musik i kabel-tv-net – gælder andre, særlige regler for programmer udsendt til kabelnettene via direkte-sendende-satellitter. De er omfattet af bestemmelserne i ophavsretslovens § 47, jf. § 35, om tvangslicens og derigennem udelukket fra at konkurrere. Vederlagene til rettighedshaverne afholdes af husstandene, der opkræves afgift hertil, og de fordeles til samtlige rettighedshavere inkl. KODA og programleverandørerne efter faste regler.

Programmerne stilles således forskelligt i konkurrencen alene bestemt af hvilken satellittype, de benytter. Dette forhold kan efter det foreliggende ikke anses for sagligt begrundet. Med et samlet antal kabeltilsluttede abonnenter på over 1 mio må virkningerne heraf anses for væsentlige, men de er ikke til at gennemskue nærmere på grund af de forskellige muligheder for at overvælte forpligtelserne.

Rådet har noteret sig, at ministeriet ved sin godkendelse af KODA's tarif har søgt at afbalancere denne til tvangslicensordningen's niveau og til andre landes takstniveau. Rådet finder imidlertid, at der fortsat består en fundamental skævhed i forhold til den degressive opbygning af Ophavsretslicensnævnets takst, og denne skævhed medfører, at virksomhederne stilles ulige i konkurrencen. Imidlertid skal ophavsretsloven ændres inden udgangen af 1997, og den nuværende ordning for klarerering af rettigheder for viderespredning af tv-programmer skal bortfalde. Rådet skal derfor henstille til ministeriet, at de grundlæggende betingelser for konkurrencen på hele kabel-viderespredningsmarkedet fremtidig bliver de samme for alle programleverandører. Rådet skal endvidere henstille, at ministeriet ved fremtidig godkendelse af eventuelle takster lægger vægt på de konkurrenceretlige grundregler, således at tarifferne baseres på objektive og saglige kriterier, der gennemføres konsekvent og fremtræder åbent således at der skabes gennemsigtighed i markedet.

I forlængelse heraf skal man påpege, at ministeriets godkendelse af en særlig lav takst for programmer med lav musikprocent ligeledes ikke følger foranstående konkurrenceretlige grundregler. Den særlige takst tager alene hensyn til programmer, når de har et musikindhold på typisk under 10 pct. Differentieringen af betalingen efter musikforbruget må konkurrenceretligt anses for sagligt funderet. Den takst ministeriet har godkendt inddrager imidlertid ikke denne faktor konsekvent. Derved opstår en forskelsbehandling navnlig sammenlignet med programmer lige over denne grænse, hvor der ikke tages hensyn til mængden af musik, og hvor der pålignes væsentligt højere afgifter. Betydningen heraf må formodes at tiltage, da udbudet af programmer ventes at vokse væsentligt i de nærmeste år, og da dette formentlig også vil gælde programmer med et lavt musikforbrug.

Endelig har man noteret, at KODA's tarif beregnes pr. antal programmer, som kabeloperatørerne indgår aftaler med, uanset i hvilket omfang de faktisk udsendes i kabelnettene. Der har efter det oplyste været enighed om denne beregningsmetode mellem KODA og programleverandørerne, og den kendes også fra tvangslicensordningen. Ordningen kan derfor næppe tillægges skadelige virkninger for den indbyrdes konkurrence mellem programmerne. Husstandene kommer imidlertid til at betale for flere kanaler, end de løbende modtager. For husstande, der modtager programmer under tvangslicensordningen vil det således direkte fremgå, at de skal betale fuld takst for hvert ekstra program, kabeloperatørerne erhverver uanset, at programmerne afkortes i kabelkanalerne og uden, at husstandene ved fravalg af kanaler kan påvirke det.”

Ved den lov – lov nr. 1207 af 27. december 1996 om ændring af ophavsretsloven m.m. – ved hvilken tvangslicensordningen efter lovens § 35 med virkning fra den 1. januar 1998 blev erstattet af en aftalelicensordning, blev det i § 2, stk. 3, bestemt, at kompetencen til at fastsætte vederlaget for kabelviderespredning af udsendelser, som faldt uden for den hidtidige § 35, allerede for året 1997 skulle overføres fra Kulturministeriet til Ophavsretslicensnævnet. Ved kendelse af 21. november 1997 i sag nr. 67 bestemte nævnet, at de hidtidige takster også skulle gælde for 1997. KODA's påstande om pristalsregulering – principalt fra 1993, subsidiært fra 1996 – blev ikke taget til følge. Det siges herom i nævnets kendelse:

”Som det fremgår af Kulturministeriets skrivelse af 23. januar 1996 må den gældende tarif for kabelviderespredning af radio- og TV-programmer, der ikke er omfattet af tvangslicensordningen i ophavsretslovens § 35, anses for midlertidig. KODA og kabeloperatørerne er enige om, at der – bl.a. under hensyn til de synspunkter, der er indeholdt i skrivelsen af 14. juni 1996 fra Konkurrencerådet til Kulturministeriet – skal føres forhandlinger mellem parterne om en mere varig tarifstruktur, som skal gælde fra den 1. januar 1998. På denne baggrund finder Ophavsretslicensnævnet at måtte give kabeloperatørerne medhold i, at spørgsmålet om pristalsregulering bør indgå i disse forhandlinger, og at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for helt eller delvis at imødekomme KODA's krav om pristalsregulering af den hidtidige tarif for året 1997. Nævnet tager derfor kabeloperatørernes principale påstand om frifindelse til følge, således at tariffen for 1997 fastsættes til samme beløb som i de foregående år.”

Det er oplyst, at KODA's samlede vederlag for kabelviderespredning af programmer, der ikke er omfattet af Copy-Dan tariffen, for 1993 og 1994 tilsammen udgjorde ca. 14.700.000 kr., for 1995 udgjorde ca. 12.100.000 kr. incl. vederlag for radioprogrammer og musikfattige TV-programmer for 1993 og 1994, og for 1996 udgjorde ca. 14.200.000 kr. Af det sidstnævnte beløb udgjorde vederlaget for radioprogrammer 5-600.000 kr. Ifølge de beregninger, der ligger til grund for parternes påstande vedrørende en provenuneutral omlægning til tre musiktrin,

udgjorde vederlaget for TV-programmer i 1997 ca. 12.900.000 kr., medens vederlaget i 1998 ved uændrede takster ville udgøre ca. 14.900.000 kr.

Den stigning i det samlede vederlag, der har fundet sted, skyldes dels en stigning i antallet af tilsluttede husstande, dels en stigning i antallet af TV-programmer. Antallet af TV-programmer omfattet af KODA-tariffen var pr. 31. december 1992 20 og pr. 31. december 1995 28. Det gennemsnitlige antal KODA-TV-programmer pr. husstand var i 1997 9,6, og det anslås, at dette er nogenlunde uændret i 1998.

Af en liste over TV-programmer, der deltager i indklagede 1's brugerafstemning i juni 1999, fremgår, at det vederlag, der forlanges af programleverandørerne, for de 20 dansksprogede programmer uden for Copy-Dan tariffen typisk ligger mellem 2 og 10 kr. pr. måned. I en del tilfælde – efter det oplyste for tiden for 7 dansksprogede programmer og i alt for 11 programmer – er der mellem KODA og programleverandøren indgået aftale om, at programleverandøren på kabelanlæggenes vegne betaler vederlaget til KODA, således at kabelanlæggene ikke ud over det vederlag, der opkræves af programleverandøren, skal betale vederlag til KODA.

4. Parternes forhandlinger.

Under parternes forhandlinger, der fandt sted i 1. halvår af 1998, og som tog sigte på indgåelse af en aftale om vederlaget for årene 1998-2000, var klagerens udgangspunkt, at den hidtidige tarif burde fortsætte, dog således, at vederlaget for 1998 skulle fastsættes ved pristalsregulering fra 1993, og således, at der herefter tillige skulle ske pristalsregulering i 1999 og 2000.

Efter ønske fra de indklagede opnåedes der foreløbig – under forudsætning af et samlet forhandlingsresultat – enighed om at omlægge takststrukturen, således at der i højere grad tages hensyn til programmernes indhold af musik, ligesom der opnåedes enighed om den skala med tre musiktrin, der fremgår af parternes påstande. Der var endvidere enighed om, at omlægningen skulle være provenuneutral, dvs. skulle foretages på en sådan måde, at KODA alt andet

lige ville opnå det samme årlige vederlag som ved anvendelse af de hidtidige to takster for TV-programmer.

Det bemærkes, at forhandlingerne ikke omfattede KODA's vederlag for kabelviderespredning af radioprogrammer uden for Copy-Dan tariffen, idet KODA med virkning fra 1. januar 1998 er indgået i et samarbejde med Copy-Dan, foreningen Kabel TV, og Union of Broadcasting Organizations in Denmark, om opkrævning af et fælles vederlag for disse radioprogrammer omfattende samtlige rettighedshavere. Ophavsretslicensnævnet har ved kendelse af 29. juni 1999 i sag nr. 74 fastsat det fælles vederlag for radioprogrammer, der – som en midlertidig ordning – skal betales i 1998 og 1999.

De indklagede kunne under forhandlingerne ikke acceptere klagerens krav om pristalsregulering, men foreslog dog som deres endelige udspil en forhøjelse på 3% i forhold til de hidtidige takster, således at den samme forhøjede takst skulle gælde i alle tre år. Klageren frafaldt som sit endelige udspil en pristalsregulering fra 1993, men fastholdt, at der skulle ske pristalsregulering fra 1997 og fremover.

Parterne var oprindeligt enige om, at der ved den provenuneutrale omlægning til en skala med tre musiktrin, som der var opnået enighed om, skulle tages udgangspunkt i tilslutningstallene pr. 31. december 1996, dvs. i KODA's samlede provenu for 1997. Senere aftaltes det, at man skulle afvente fremkomsten af tilslutningstallene pr. 31. december 1998, således at der kunne foretages beregninger på grundlag heraf. Efter at disse tilslutningstal var fremkommet, fastholdt de indklagede imidlertid, at tallene pr. 31. december 1996 skulle danne grundlag for den provenuneutrale omlægning, medens KODA var af den opfattelse, at grundlaget for omlægningen burde være tallene pr. 31. december 1997.

De indklagede gav under forhandlingerne udtryk for ønske om, at der i takststrukturen skulle indføres et degressivt element, og fremsatte et forslag herom svarende til den påstand, der er nedlagt under sagen. Dette forslag kunne klageren ikke acceptere, men klageren tilbød i stedet en rabat til kabelanlæg, der viderefører mere end 15 TV-programmer omfattet af KODA-tariffen, jf. klagerens subsidiære påstand vedrørende degression.

Endelig kunne parterne ikke opnå enighed vedrørende spørgsmålet om switching.

De indklagede gav under forhandlingerne udtryk for ønske om, at klageren fortsat skulle være indstillet på at indgå aftaler med programleverandører om, at disse på de indklagedes vegne betaler vederlaget til klageren. Denne udtrykte forståelse for dette synspunkt.

5. Procedure.

Klageren har anført, at der ved fastsættelsen af en mere permanent tarif for vederlaget til klageren for kabelviderespredning af TV-programmer uden for Copy-Dan tariffen bør tages udgangspunkt i, at den hidtidige tarif, som blev fastsat af Kulturministeriet efter omfattende undersøgelser og drøftelser, har været rimelig og enkel at administrere og derfor som udgangspunkt bør videreføres. Dog har klageren et naturligt krav på, at taksterne pristalsreguleres.

Det vil ikke være hensigtsmæssigt at indføre en skala med et yderligere musiktrin. Medens det er relativt enkelt at udskille de musikfattige programmer, således som det hidtil er sket, vil en afgrænsning mellem programmer med et musikindhold på indtil, henholdvis mere end 40%, kunne give anledning til administrative problemer. Det er kabeloperatørerne, som retligt er ansvarlige for betalingen af vederlaget, og disse har ingen indflydelse på TV-programmernes indhold. Det bør ikke komme klageren til skade, at denne under forhandlingerne var indstillet på at acceptere de indklagedes ønske om indførelse af et yderligere musiktrin, idet dette alene skete som led i bestræbelserne på at opnå et samlet forhandlingsresultat.

Hvis nævnet finder, at der bør indføres et yderligere musiktrin, bør den provenuneutrale omlægning, som parterne har været enige om, foretages på grundlag af tilslutningstallene pr. 31. december 1997. Når omlægningen foretages i 1998, må det være naturligt, at omlægningen baseres på de forhold, som gælder for dette år, dvs. det samlede provenu, indklagede ville oppebære dette år ved anvendelse af de hidtidige takster. Det var de indklagede, som på et tidspunkt under forhandlingerne gav udtryk for ønske om, at tilslutningstallene pr. 31. december 1997 blev lagt til grund. Da det viste sig, at dette ikke var til fordel for de indklagede, ønskede disse alligevel at basere beregningen på tilslutningstallene pr. 31. december 1996. Også dette forhandlingsforløb bør tages i betragtning.

Hvad enten den hidtidige takststruktur fastholdes, eller der indføres et yderligere musiktrin, bør der ved fastsættelsen af indklagedes vederlag for 1998 ske en pristalsregulering med udgangspunkt i, at de hidtidige takster ikke har været pristalsreguleret i årene 1993-1997. Her ved er der reelt sket en udhuling af vederlaget, som nu bør rettes op. Det kan ikke heroverfor med rette påberåbes, at klagerens samlede vederlag har været stigende, idet dette beror på en stigning i antallet af tilsluttede husstande og en stigning i det gennemsnitlige antal TV-programmer pr. husstand. Det er sædvanligt, at de ophavsretlige vederlag pristalsreguleres. Dette gælder for KODA's øvrige tariffer, og det gælder for Copy-Dan tariffen, for hvilken nævnet senest ved kendelsen af 16. december 1997 i sag nr. 70 bestemte, at vederlaget for 1998 skulle fastsættes ved pristalsregulering af vederlaget for 1997. De forhold, som førte til, at KODA's påstand om pristalsregulering ikke blev taget til følge ved nævnets kendelse af 21. november 1997 i sag nr. 67, foreligger ikke længere, idet de takster, der nu skal fastsættes, er af permanent karakter. De vederlag, der forlanges af programleverandørerne for TV-programmer uden for Copy-Dan tariffen, er gennemgående steget væsentligt gennem de senere år. Selv om nævnet måtte finde, at klageren ikke kan gøre krav på dækning for det efterslæb, der er opstået ved den manglende pristalsregulering siden 1993, må klageren i hvert fald have krav på pristalsregulering fra 1997 til 1998, dvs. i forhold til udviklingen i nettoprisindekset fra juli 1996 til juli 1997.

Klageren finder endvidere, at nævnet bør træffe bestemmelse om, at vederlaget for 1999 og de følgende år bør fastsættes ved pristalsregulering som angivet i klagerens påstand herom. Kun på denne måde kan det undgås, at parterne med jævne mellemrum skal føre besværlige forhandlinger alene som følge af klagerens naturlige krav om, at vederlaget ikke må udhules som følge af prisudviklingen. Automatisk pristalsregulering er velkendt inden for andre områder af ophavsretten. Hvis klagerens påstand om, at vederlaget skal fastsættes indtil videre, ikke tages til følge, må klageren i hvert fald have krav på pristalsregulering inden for den periode, for hvilken de fastsatte takster skal gælde. De indklagedes subsidiære tilbud om en forhøjelse på 3% er utilstrækkeligt, og enhver prisregulering bør fordeles jævnt på de forskellige taksttrin.

Den omstændighed, at der i nogle tilfælde er mulighed for at videresprede flere TV-programmer over samme fordelingskanal – såkaldt switching - bør som hidtil være uden be-

tydning ved vederlagets fastsættelse. Der har såvel inden for Copy-Dan tariffen som inden for KODA tariffen altid været betalt pr. TV-program og ikke pr. fordelingskanal, jf. Copy-Dans standardvilkår. At lægge vægt på, at to TV-programmers udsendelser er tidsmæssigt forskudt på en sådan måde, at det kan lade sig gøre at videresprede programmerne over samme fordelingskanal, ville være ganske inkonsekvent i betragtning af, at der ikke i øvrigt lægges vægt på de enkelte TV-programmers sendetid. Konkurrencerådet har ikke udtalt, at betaling pr. program er i strid med konkurrenceretlige principper, og rådets bemærkninger om spørgsmålet er i øvrigt uklare.

De indklagedes krav om, at der skal indføres et degressivt element i takststrukturen, har ikke støtte i almindelige principper for fastsættelse af vederlag inden for ophavsretten. Det almindelige er, at der ikke lægges vægt på det faktisk forbrug, men på tilrådighedsstillelsen eller – om man vil – valgmuligheden. I øvrigt er der i en vis forstand taget hensyn til degressions-synspunktet ved fastsættelsen af det oprindelige vederlag til KODA på 1,50 kr. pr. program pr. år, idet dette vederlag blev fastsat med udgangspunkt i det gennemsnitlige vederlag for et TV-program under Copy-Dan tariffen, som er degressiv. Den omstændighed, at Copy-Dan tariffen er degressiv, kan – uanset Konkurrencerådets bemærkninger herom – ikke med rette påberåbes til støtte for, at også vederlaget til KODA for kabelviderespredning af TV-programmer uden for Copy-Dan tariffen bør være degressivt. Copy-Dan tariffen omfatter public service TV-programmer og er således fastsat for et område, som ikke er kommercielt, og inden for hvilket særlige hensyn gør sig gældende. Uden for Copy-Dan tariffen gælder rent kommercielle vilkår, og det afgørende må være, at der heller ikke for andre rettighedshavere på dette marked gælder noget degressionsprincip. Vederlaget til de enkelte programleverandører uden for Copy-Dan tariffen fastsættes således ganske uafhængigt af, hvor mange øvrige TV-programmer det enkelte kabelanlæg viderespreder. Der kan derfor på dette marked ikke anføres nogen holdbar begrundelse for, at netop vederlaget til de rettighedshavere, KODA repræsenterer, bør være degressivt. Hertil kommer, at den degressionsmodel, de indklagede påstår gennemført, er inkonsekvent derved, at den ikke er rettet mod det enkelte kabelanlæg. Hvis man forestillede sig en model svarende til Copy-Dan tariffen, som er rettet mod det enkelte kabelanlæg, ville det være umuligt for klageren at følge de indklagedes ønske om, at klageren som hidtil i et vist omfang indgår aftale med programleverandører om, at disse betaler vederlaget for kabelviderespredning på de indklagedes vegne. Den degressionsmodel, som

er indeholdt i klagerens subsidiære påstand, er en mængderabat, som er rettet mod det enkelte kabelanlæg, og som er nem at administrere.

Det er korrekt, at parternes forhandlinger tog sigte på indgåelse af en aftale for en 3-årig periode. Når dette ikke lykkedes, vil det efter klagerens opfattelse være hensigtsmæssigt, at nævnet fastsætter en vederlagsordning, som i princippet er tidsubegrænset, hvilket vil indebære, at den vil gælde, indtil en af parterne fremsætter krav om ændring og eventuelt indbringer spørgsmålet for nævnet. Subsidiært bør nævnets vederlagsfastsættelse gælde for mindst 5 år.

De indklagede har anført, at udgangspunktet ved vederlagsfastsættelsen bør være et status quo synspunkt, idet der ikke er grundlag for at forhøje klagerens provenu. Det er de indklagedes opfattelse, at det danske vederlagsniveau væsentligt overstiger, hvad der i øvrigt er gældende i EU. Det har imidlertid vist sig at være vanskeligt at foretage en dataindsamling, som kan tjene til dokumentation herfor. Det er endvidere et generelt udgangspunkt for de indklagede, at der ved vederlagsfastsættelsen bør tages hensyn til udviklingen, som indebærer, at flere og flere TV-programmer fordeles til seerne, hvis TV-forbrug ikke stiger tilsvarende. Endelig bør der lægges vægt på, at vederlagsordningen bør være i overensstemmelse med konkurrenceretlige principper.

De indklagede finder, at der – som også påpeget af Konkurrencerådet – bør indføres en vederlagsordning, som på mere konsekvent måde end den hidtil gældende differentierer vederlaget efter de enkelte TV-programmers indhold af musik. Det må herved tages i betragtning, at selve grundlaget for betalingen af vederlag til klageren er, at TV-programmerne indeholder musik. Der har da også lige fra starten af parternes forhandlinger været enighed om, at der skulle indføres et ekstra musiktrin, og om den måde, på hvilken dette skulle ske. Den nye grænse på 40% musikindhold er fastsat således, at den ikke kan antages at give anledning til væsentlige afgrænsningsproblemer.

Det har under forhandlingerne hele tiden været meningen, at den provenuneutral omlægning, der var enighed om, skulle foretages på grundlag af tilslutningstallene pr. 31. december 1996, dvs. med udgangspunkt i klagerens provenu i 1997. Baggrunden for, at de indklagede ønskede at afvente fremkomsten af tilslutningstallene pr. 31. december 1997, var, at de indklagede

ønskede at kontrollere, om de beregningsmodeller, man arbejdede med, "virkede" i relation til beregningen af provenuet for 1998.

Klagerens krav om, at der ved fastsættelsen af vederlaget for 1998 skal ske en pristalsregulering – principalt fra 1993 og subsidiært fra 1997 – er ikke rimeligt begrundet. Den hidtil gældende proportionale takststruktur har, som oplysningerne om klagerens stærkt stigende provenu viser, haft så favorable økonomiske virkninger for klageren, at der ikke er grundlag for yderligere at foretage en pristalsregulering. Indklagede har således fuldt ud nydt godt af stigningen i det gennemsnitlige antal TV-programmer pr. husstand, uanset at denne stigning ikke modsvares af en tilsvarende stigning i det faktiske musikforbrug. I hvert fald er der ikke grundlag for nogen form for prisregulering, medmindre der samtidig indføres en degression i takstordningen. De indklagedes subsidiære påstande om en forhøjelse af taksterne med 3 % gældende for årene 1998-2000 tager således i første række sigte på det tilfælde, at der samtidig indføres degression. Baggrunden for de indklagedes subsidiære påstand om en forhøjelse på 3%, der fortrinsvis er henført til det 1. og det 3. trin på takst-skalaen, er, at programleverandørerne har anført, at de navnlig finder vederlaget for almindelige TV-programmer uacceptabelt højt.

Klagerens påstand om fremtidig automatisk pristalsregulering bør ikke tages til følge, idet spørgsmålet om indførelse af en sådan bestemmelse må bero på parternes aftale, jf. Ophavsretslicensnævnets kendelse af 16. december 1997 i sag nr. 70. Såfremt nævnet fastsætter vederlaget for en 3-årig periode som påstået af de indklagede, bør det samme vederlag gælde gennem hele denne periode. Pristalsregulering inden for perioden vil ikke være tilstrækkeligt begrundet.

I tilfælde, hvor to eller flere TV-programmer viderespredes over samme fordelingkanal på forskellige tidspunkter, er det fysisk umuligt for husstandene at se mere end det ene program, der sendes på et givent tidspunkt. Det er derfor ikke rimeligt, at der i sådanne tilfælde skal betales vederlag for mere end ét program, jf. herved også Konkurrencerådets udtalelse af 14. juni 1996.

En stigning i antallet af TV-programmer, der stilles til rådighed for husstandene, medfører ikke en tilsvarende stigning i den faktiske sening og dermed i det faktiske musikforbrug. Da der ved vederlagsfastsættelsen i hvert fald i et vist omfang også bør tages hensyn til det faktiske forbrug, er det for de indklagede væsentligt, at vederlaget ikke bør stige proportionalt med antallet af TV-programmer, og der bør derfor i vederlagsordningen indføres et degressivt element. Ved fastsættelsen af den takstskala, der gælder for TV-programmer omfattet af Copy-Dan tariffen, er der netop taget hensyn til, at forbruget ikke stiger proportionalt med antallet af TV-programmer, idet skalaen er degressiv, og det følger derfor af konkurrenceretlige principper, at også vederlaget til klageren for kabelviderespredning af TV-programmer uden for Copy-Dan tariffen bør indeholde et degressivt element, jf. Konkurrencerådets udtalelse af 14. juni 1996. Klageren kan ikke i denne forbindelse med rette påberåbe sig, at det oprindelige vederlag på 1,50 kr. pr. program pr. husstand blev fastsat med udgangspunkt i det gennemsnitlige vederlag for et TV-program omfattet af Copy-Dan tariffen, idet dette indebærer en fastfrysning af vederlaget og ikke er udtryk for, at vederlaget til klageren indeholder et degressivt element, som tager hensyn til den senere udvikling i antallet af TV-programmer.

De indklagedes principale påstand vedrørende degression er udtryk for, at 55% af den stigning i klagerens årlige provenu i forhold til provenuet i 1997, der kan henføres til en stigning i det gennemsnitlige antal KODA-TV-programmer pr. husstand, skal tilbageføres til brugerne i form af hertil svarende reducerede takster i det følgende år, medens klageren beholder 45% af stigningen som vederlag for, at et øget antal TV-programmer er stillet til rådighed. De indklagede har hentet inspiration til denne model i en kendelse afsagt af det engelske ophavsretsnævn den 3. december 1997 i en sag mellem PRS (klagerens søsterselskab) og British Sky Broadcasting Ltd., og modellen er valgt ud fra et ønske om at opnå en ordening, som er let at administrere. Modellen indebærer omtrentligt, at hvis det gennemsnitlige antal KODA-TV-programmer pr. husstand i et givet år eksempelvis er steget med 5% i forhold til 1997, skal taksterne på hvert af de tre trin i takstskalaen det følgende år reduceres med 0,55% af 5%. Subsidiært bør der med udgangspunkt i samme model ske en reduktion med en mindre procentdel fastsat efter nævnets skøn.

Klagerens subsidiære påstand om ydelse af en rabat på 5% til kabelanlæg med 15 eller flere KODA-TV-programmer må afvises som en helt utilfredsstillende løsning, dels fordi der reelt

ikke er tale om degression – et kabelanlæg med f.eks. 30 programmer skal betale det samme pr. program som et kabelanlæg med 15 programmer - dels fordi grænsen på 15 KODA-TV-programmer er sat så højt, at der i praksis ikke vil blive udløst rabat i nævneværdigt omfang.

Nævnets vederlagsfastsættelse kan efter forholdets natur ikke gælde uden tidsbegrænsning, bl.a. fordi det i så fald ville være uklart, hvornår og på hvilken måde opsigelse fra en af parternes side kunne finde sted. Vederlagsfastsættelsen må således begrænses til alene at gælde for en vis periode, og nævnet bør herved i overensstemmelse med det, parterne lagde til grund under forhandlingerne, vælge en 3-årig periode.

6. Ophavsretslicensnævnets bemærkninger.

Parternes forhandlinger tog sigte på indgåelse af en aftale for årene 1998-2000, og nævnet finder, at vederlagsfastsættelsen i henhold til denne kendelse i overensstemmelse hermed bør begrænses til alene at angå disse år.

Klageren repræsenterer komponister, tekstforfattere og musikforlæggere, og det må på denne baggrund anses for sagligt begrundet at indføre en vederlagsordning, som i højere grad end den hidtidige tager hensyn til det enkelte TV-programs indhold af beskyttet musik. Der blev da også under parternes forhandlinger opnået foreløbig enighed om at indføre en takstskala med tre musiktrin og om den nærmere udformning af en sådan skala. Med hensyn til antallet af musiktrin og disses udformning tager nævnet herefter klagerens subsidiære påstand, over for hvilken de indklagede har taget bekræftende til genmæle, til følge.

Der er mellem parterne enighed om, at omlægningen til en skala med tre musiktrin skal ske på en sådan måde, at klagerens provenu alt andet lige bliver det samme. Det fremgår imidlertid af de beregninger, der ligger til grund for parternes påstande vedrørende vederlaget ved tre musiktrin, og af parternes procedure, at der ikke er enighed om grundlaget for denne provenuneutrale omlægning, idet klageren gør gældende, at omlægningen bør ske på grundlag af tilslutningstillene pr. 31. december 1997, medens de indklagede gør gældende, at omlægningen bør ske på grundlag af tilslutningstillene pr. 31. december 1996. Da 1998 er det første år, i hvilket en skala med tre musiktrin skal anvendes, må det anses for mest naturligt,

at omlægningen finder sted på grundlag af de tilslutningstal, som gælder for dette år. Når endvidere henses til det oplyste om forløbet af parternes forhandlinger, finder nævnet, at omlægningen som anført af klageren bør ske på grundlag af tilslutningstallene pr. 31. december 1997.

Ved fastsættelsen af de takster, der skal gælde for 1998, finder nævnet ikke tilstrækkeligt grundlag for at følge klagerens principale påstand om pristalsregulering helt tilbage fra 1993. Derimod finder nævnet, at pristalsregulering må anses for et naturligt og sædvanligt led i den mere permanente vederlagsordning, som nu tilvejebringes, og at der derfor ved fastsættelsen af taksterne for 1998 bør ske en pristalsregulering i forhold til de for 1997 gældende takster. Taksterne for 1998 fastsættes herefter i overensstemmelse med klagerens subsidiære påstand vedrørende vederlaget ved tre musiktrin, således at vederlaget fastsættes til 0,31 kr. pr. år pr. tilsluttet husstand for TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker på under 10%, til 1,48 kr. pr. år pr. tilsluttet husstand for TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker fra og med 10% til og med 40%, og til 2,05 kr. pr. år pr. tilsluttet husstand for TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker på mere end 40%.

Nævnet forstår klagerens påstand om pristalsregulering fra og med 1999 således, at påstanden gøres gældende, selv om nævnets vederlagsfastsættelse i øvrigt begrænses til alene at gælde for en bestemt periode. Nævnet har forståelse for de synspunkter, klageren i denne forbindelse har fremført, men finder, at det vanskeligt lader sig forene med den gældende aftalelicensordning at pålægge de indklagede at acceptere en bestemmelse om automatisk pristalsregulering, idet spørgsmålet om indførelse af en sådan bestemmelse principielt må bero på parternes aftale. Derimod finder nævnet – i overensstemmelse med det foran anførte om vederlaget for 1998 – at klagerens påstand om pristalsregulering bør tages til følge for de to yderligere år, som er omfattet af vederlagsfastsættelsen i henhold til denne kendelse. Taksterne for 1999 fastsættes herefter ved regulering af de nævnte takster for 1998 i overensstemmelse med udviklingen i nettoprisindekset fra juli 1997 til juli 1998, og taksterne for 2000 fastsættes ved regulering af taksterne for 1999 i overensstemmelse med udviklingen i nettoprisindekset fra juli 1998 til juli 1999.

I tilfælde, hvor to eller flere TV-programmer viderespredes over samme fordelingskanal – såkaldt switching – er der hidtil betalt vederlag til klageren for hvert TV-program og ikke kun for ét program (pr. kanal). Det samme gælder ved beregningen af vederlaget efter Copy-Dan tariffen. At der skal betales pr. TV-program, selv om flere programmer viderespredes over samme fordelingskanal, må også anses for sagligt begrundet i betragtning af, at der ved vederlagsfastsættelsen heller ikke i øvrigt tages hensyn til de enkelte TV-programmers sendetid. Nævnet finder herefter ikke grundlag for at ændre den hidtidige ordning og tager således for så vidt angår spørgsmålet om switching klagerens påstand til følge.

Det må som anført af de indklagede lægges til grund, at det faktiske forbrug af beskyttede værker m.v. ikke stiger proportionalt med antallet af TV-programmer, der stilles til rådighed for husstandene. Det må imidlertid samtidig lægges til grund, at den økonomiske værdi af de af sagen omfattede TV-programmer i højere grad er betinget af husstandenes ønske om valgmuligheder – dvs. af tilrådighedsstillelsen – end af det faktiske forbrug. Ved en stillingtagen til, hvorvidt der ved fastsættelsen af vederlaget til klageren for kabelviderespredning af disse TV-programmer bør indføres et element af degression, må det efter nævnets opfattelse endvidere tillægges væsentlig betydning, at vederlaget til de øvrige rettighedshavere vedrørende disse programmer ikke er degressivt, idet det opkræves af programleverandørerne og fastsættes uafhængigt af, hvor mange TV-programmer der i øvrigt modtages. Nævnet finder, at der ikke heroverfor kan lægges afgørende vægt på, at Copy-Dan tariffen er degressiv, dels fordi denne tarif hovedsagelig omfatter public service programmer, i relation til hvilke særlige hensyn gør sig gældende, dels fordi denne tarif fastsætter vederlaget til samtlige rettighedshavere. Nævnet finder herefter, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at indføre en degressionsordning som påstået af de indklagede, hvorved yderligere bemærkes, at denne ordning i modsætning til Copy-Dan tariffen ikke ville være rettet mod de enkelte kabelanlæg. Nævnet finder heller ikke tilstrækkeligt grundlag for at indføre en ordning med mængderabat som subsidiært påstået af klageren, idet der herved bl.a. er lagt vægt på, at denne ordning – i den påståede udformning – af de indklagede er betegnet som værende uden praktisk betydning. Med hensyn til spørgsmålet om degression tager nævnet således klagerens påstand om frifindelse til følge.

Thi bestemmes:

Det vederlag, som de indklagede, 1. Tele Danmark Kabel TV, 2. Forenede Danske Antenneanlæg som mandatar for Kabelnet AFOSHS, Skanderborg, 3. Kommunernes Landsforening som mandatar for Esbjerg Kommune, 4. Boligselskabernes Landsforening som mandatar for Ådalsparken, Hørsholm Almennyttige Boligselskab ved DAB, og 5. Stofa A/S, som indehavere af kabelanlæg i medfør af ophavsretslovens § 35, jf. § 50, skal betale til klageren, KODA, for viderespredning over kabelanlæg af TV-programmer, der falder uden for Copy-Dan tariffen, jf. Ophavsretslicensnævnets kendelse af 16. december 1997 i sag nr. 70, bortset fra TV-programmer, der viderespredes i kodet form med henblik på dekodning i den enkelte husstand mod særlig betaling herfor, fastsættes for året 1998 til følgende beløb:

1. 0,31 kr. pr. år pr. tilsluttet husstand for TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker på under 10%, typisk sports- og nyhedsprogrammer,
2. 1,48 kr. pr. år pr. tilsluttet husstand for TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker fra og med 10% til og med 40%, typisk almindelige TV-programmer, og
3. 2,05 kr. pr. år pr. tilsluttet husstand for TV-programmer med et indhold af beskyttede musikværker på mere end 40%, typisk musikprogrammer.

Vederlaget for året 1999 fastsættes ved at regulere de anførte takster for året 1998 i overensstemmelse med udviklingen i nettoprisindekset fra juli 1997 til juli 1998.

Vederlaget for året 2000 fastsættes ved at regulere taksterne for året 1999 i overensstemmelse med udviklingen i nettoprisindekset fra juli 1998 til juli 1999.

De indklagede skal anerkende, at vederlaget skal fastsættes pr. TV-program og ikke pr. kanal.

Klageren frifindes for de indklagedes påstand vedrørende degression.

De indklagede frifindes for klagerens påstande vedrørende tiden efter året 2000, herunder for påstanden om pristalsregulering.

I medfør af § 4 i bekendtgørelse nr. 762 af 2. oktober 1997 om Ophavsretslicensnævnet bestemmes, at klageren skal betale halvdelen af udgifterne ved nævnets behandling af sagen, medens de indklagede én for alle og alle for én skal betale den anden halvdel.

Peter Blok

Asger Thylstrup

Hanne Bender